

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΕΥΚΟΥ

Ένα παραμύθι της Γιάννας Μαγαλιού

-Μα πού με πάτε, αφήστε με! ακούστηκε μια φωνούλα τσιριχτή, γεμάτη αγωνία.

Οι δύο άνθρωποι όμως δεν άκουσαν τίποτα, γιατί μιλούσαν μεταξύ τους.

-Εγώ λέω να το φυτέψουμε εδώ στην αυλή του σχολείου, είπε ο ένας.

-Ναι, καλή ιδέα, είπε ο άλλος. Έτσι κι αλλιώς καταδικασμένο ήταν εκεί που το βρήκαμε ανάμεσα σε δύο τσιμεντένιους τοίχους. Πώς κατόρθωσε και φύτρωσε εκεί ένα πεύκο;

Οι δύο άνθρωποι άνοιξαν την μεγάλη καγκελόπορτα του σχολείου, μπήκαν στην αυλή κι άρχισαν να σκάβουν! Ο ένας από αυτούς έσκυψε κι έπιασε το αδύναμο φυτό. Το μικρό πεύκο ανατρίχιασε από τον φόβο!

-Θεούλη μου, τι άλλο θα πάθω ακόμα; Δε φτάνει που με ξερίζωσαν; Ακόμα πονάω από το τράβηγμα.

Οι άνθρωποι έβαλαν το μικρό φυτό μέσα σε μια λακκούβα, σκέπασαν τις ρίζες του με χώμα κι έριξαν γύρω του μπόλικο νερό.

-Ό,τι είναι γραφτό του, είπε ο ένας άνθρωπος, θέλει ζήσει, θέλει ξεραθεί κι έφυγαν.....

Το πεύκο, όταν έμεινε μόνο του, τέντωσε τα μικρά κλαδιά του κι κοίταξε τριγύρω. Πέρα στην άλλη άκρη της αυλής είδε ότι υπήρχε ένα μεγάλο δέντρο πράσινο και φουντωτό.

-Έεεε! φώναξε όσο μπορούσε πιο δυνατά, όμως το δέντρο δε φάνηκε να άκουσε τη λεπτή φωνούλα.

-Πωπώ! Τι μοναξιά, μονολόγησε.

Δεν ήξερε πόσες μέρες πέρασαν από τότε που το φύτεψαν εκεί. Κάθε πρωί καλημέριζε τον ήλιο κι εκείνος το χαίδευε με τις ακτίνες του κι του έλεγε:

-Καλημέρα, μικρό πεύκο. Και περνούσαν οι μέρες.....
Ώσπου μια μέρα φασαρία μεγάλη ακούστηκε, γέλια,

τρεχαλητά. Ένα τσούρμο από παιδιά ξεχύθηκε στην αυλή του σχολείου. Ακούστηκε τότε μια φωνή.

-Ελάτε μη τρέχετε, μπείτε σε μια σειρά και περάστε στην τάξη σας!

Έπειτα έγινε ησυχία...

-Είναι τα παιδιά, ψιθύρισε ο Ήλιος στο πεύκο, θα έρχονται κάθε πρωί για να κάνουν μάθημα και στο διάλειμμα θα παίζουν στην αυλή.

-Ω αλήθεια!!! Τι υπέροχο! Θα έχω συντροφιά, είπε το δεντράκι.

Πραγματικά κάθε μέρα τα παιδιά έτρεχαν κι έπαιζαν στην αυλή.

-Προσέξτε θα με πατήσετε, τσίριζε κάθε φορά το δεντράκι, όταν τα παιδιά το πλησίαζαν επικίνδυνα.

Κάποια μέρα ένας μικρούλης έσκυψε από πάνω του.

-Τι είσαι εσύ; είπε το παιδί.

-Είμαι ένα πεύκο, δε βλέπεις;

Και κούνησε τα λιγοστά φυλλαράκια του που έμοιαζαν με βελόνες.

Ο μικρός έσκυψε, το ακούμπησε λίγο κι έφυγε.

-Αχ, τι ζεστασιά ήταν αυτή που ένιωσα, είπε το πεύκο.

Κι ο καιρός περνούσε....πότε κρύο, πότε ζέστη. Το πεύκο έβλεπε το άλλο δέντρο που ήταν στην αυλή να αλλάζει. Πότε γέμιζε λουλούδια, πότε έβγαζε καταπράσινα φύλλα, μερικές φορές μάλιστα ήταν γεμάτο από ολοστρόγγυλους, κόκκινους καρπούς κι άλλοτε τα φύλλα του κιτρινίζαν, έπεφταν στο χώμα κι αυτό έμενε γυμνό μόνο με τα κλαδιά του.

-Πόσο θα ήθελα να αλλάζει κι μένα η φορεσιά μου, παραπονέθηκε στον ήλιο .

-Δε γίνεται εσύ είσαι ένα πεύκο, δεν είσαι σαν τη βουσσινιά που είναι απέναντι στην αυλή.

Ο καιρός περνούσε... Το δέντρο μεγάλωνε, όλο μεγάλωνε και χαιρόταν με τις φωνές κι τα γέλια των παιδιών, δεν ένιωθε πια μοναξιά!

-Ε, παιδιά ελάτε να δείτε! Το πεύκο μας έβγαλε το πρώτο του κουκουνάρι!

Έτρεξαν όλα να δουν το δεντράκι, κι αυτό πάλι τεντώθηκε περήφανο και δυνατό. Έστηναν χορό τα παιδιά γύρω από το πεύκο, του μιλούσαν, όταν χιόνιζε μάλιστα, κρεμούσαν μπάλες στα κλαδιά του και στην κορυφή του έβαζαν ένα αστέρι σαν αυτά που έβγαιναν το βράδυ στον ουρανό.

-Τι ωραία που περνάω, σκεφτόταν.

Ο αέρας περνούσε ανάμεσα στα κλαδιά του και σφύριζε:

-Τυχερό που είσαι, τα παιδιά σ' αγαπούν!

-Μα κι εγώ τ' αγαπώ απαντούσε, κι όλο μεγάλωνε...

Στα διαλείμματα τα παιδιά κάθονταν στον ίσκιο του πεύκου να ξειδρώσουν από το κυνηγητό, ξάπλωναν στις ρίζες του, αγκάλιαζαν τον κορμό του.

-Θεέ μου, τι ζεστασιά είναι αυτή, σκεφτόταν, και κουνούσε τα μεγάλα πια κλαδιά του με χαρά.

Μόνο το καλοκαίρι ένιωθε μοναξιά, γιατί τα παιδιά έλειπαν από το σχολείο. Τότε στο πεύκο κρατούσαν συντροφιά οι δεκαοχτούρες που είχαν χτίσει φωλιές πάνω στα κλαδιά του και μια κουκουβάγια που πάντα το παρηγορούσε.

-Μη στενοχωριέσαι, θα έρθει το φθινόπωρο κι θα επιστρέψουν τα παιδιά.

Κι έτσι γινόταν... Περνούσαν τα χρόνια... πότε ζέστη, πότε χιόνια... Η μεγάλη πόρτα του σχολείου άνοιξε.

-Α, σκέφτηκε το πεύκο, πέρασε το καλοκαίρι, ήρθαν τα παιδιά!!!

Τίναξε τις καφέ βελόνες του να πέσουν στο χώμα για να φαίνεται όμορφο, δυνατό. Μα τι θόρυβος είναι αυτός, δεν ακούω γέλια ούτε τρεξίματα, αναρωτήθηκε.

-Ελάτε από δω, δέστε τον κορμό με το σχοινί και τραβήξτε να το ξεριζώσουμε. Έχει γεράσει αυτό το πεύκο κι έγειρε κιόλας. Είναι επικίνδυνο για τα παιδιά.

-Τι κάνετε; Σταματήστε! τσίριξε το δέντρο, όπως είχε τσιρίξει πολλά- πολλά χρόνια πριν.

-Εγώ επικίνδυνο για τα παιδιά; Εγώ τα λατρεύω κι αυτά με αγαπούν!

Κανένας όμως δεν το άκουσε..... Το τράβηξαν με δύναμη. Το πεύκο πόνεσε, όταν οι ρίζες του βγήκαν από το χώμα. Ύστερα πήραν και πριόνιζαν τα κλαδιά του.

-Ελάτε να φορτώσουμε το δέντρο στο φορτηγό είναι τεράστιο κάπου θα χρησιμεύσει, είπε κάποιος.

Το πεύκο βρέθηκε από την αυλή του σχολείου στο εργαστήριο ενός μαραγκού.

- Γερό ξύλο, είπε ο μάστορας, σίγουρα ό,τι φτιάξουμε με αυτό θα μείνει για καιρό...

Έπειτα έπιασαν δουλειά. Το έκοβαν, το πλάνιζαν, το κάρφωναν...

-Σκούπισε το ρετσίνι από αυτό το κομμάτι, είπε ο μαραγκός στον βοηθό του.

-Δεν είναι ρετσίνι, φώναξε το πεύκο με απελπισία, είναι τα δάκρυα μου!

Το δέντρο δεν ήξερε πόσο καιρό έμεινε σε κείνο το εργαστήριο κι ούτε κατάλαβε πότε βρέθηκε πάλι πάνω σε ένα φορτηγό.

-Από δω, από δω, ακούστηκε μία φωνή, αφήστε το μέσα στην τάξη κι εσείς παιδιά μπειτε σε μια σειρά και περάστε μέσα.

-Το πεύκο σαν να ξύπνησε από λήθαργο, αναρίγησε.

-Τι έγινε; Πού βρίσκομαι ;

-Ωραία παιδιά, ελπίζω να σας αρέσει η νέα μας βιβλιοθήκη, βοηθήστε τώρα να τοποθετήσουμε τα βιβλία μας.

Ω! Πόσα χεράκια το άγγιζαν καθώς έβαζαν τα βιβλία πάνω του. Τι ζεστασιά! Το πεύκο προσπάθησε να αγκαλιάσει τα παιδιά με τα κλαδιά του, μα δεν είχε πια... Ένας μικρούλης πάτησε στο πρώτο ράφι με το ποδαράκι του για να αφήσει πιο ψηλά ένα βιβλίο.

-Κυρία, εδώ έχει λίγο ρετσίνι...

-Μάλλον η βιβλιοθήκη έγινε από κάποιο πεύκο, είπε η δασκάλα.

-Δεν είναι ρετσίνι, είναι τα δάκρυα μου από χαρά που είμαι ξανά με τα αγαπημένα μου παιδιά, είπε το δέντρο, αλλά κανείς δε το άκουσε...

